

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Jerzy Szczurewski SSA Grzegorz Skrodzki
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora Michała Wojciechowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2023 r. sprawy:

E. D. oskarżonego z art. 55 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 28 września 2022 r., sygn. akt II K 95/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego E. D. od popełnienia przypisanego mu czynu;

II. kosztami procesu za I i II instancję obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 195/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 28 września 2022 r. sygn. akt II K 95/21</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p>oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p>oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p>oskarżyciel prywatny</p>	
<p>obrońca</p>	
<p>oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p>inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć	

	wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY		
2.1. Ustalenie faktów		

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające				

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSEK			
Lp.	Zarzut		
1. 2. 3. 4. 5.	obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art, 72 k.p.k.. art, 204 § 1 pkt 2 k.p.k.. art. 6 k.p.k. w ten sposób, iż pozbawiono oskarżonego prawa do obrony poprzez niezapewnienie oskarżonemu pomocy tłumacza języka litewskiego na etapie postępowania przygotowawczego, zaś w czynnościach uczestniczył tłumacz języka rosyjskiego, w	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

sytuacji, gdy oskarżony nie posługiwał się w stopniu wystarczającym językiem polskim, ani rosyjskim, a było to konieczne do zabezpieczenia jego elementarnych gwarancji procesowych, co mogło mieć wpływ na precyzyjnie odczytanie wyjaśnień podejrzanego złożonych we wstępnej fazie postępowania, które to zostały wzięte pod uwagę przez Sąd I instancji, mimo iż oskarżony na rozprawie w dniu 6 września 2022 r. po odczytaniu wyjaśnień złożonych podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania z dnia 25 października 2019 r. wskazał na nieprawidłowości protokołu, wyjaśniając, że przyczyną rozbieżności z rzeczywistością mógł być fakt, iż w trakcie

zatrzymania i kontroli rozmawiał,, w pół po rosyjsku, na w pół po polsku i ktoś czegoś nie zrozumiał wpisując to. ", z czego wprost wynika, że oskarżony nie włada biegle w żadnym z wymienionych języków, a zatem wątpliwa jest prawidłowość protokołów.

obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 391 § 1 i § 2 k.p.k.

poprzez zaniechanie bezpośredniego przesłuchania świadka A. M. przez Sąd I instancji, w sytuacji, w której Sąd jedynie we wstępnej fazie postępowania sądowego wezwał świadka, który nie stawił się na rozprawę, zaś po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu śledztwa w stosunku do A. M., zaniechał wezwania go celem

przesłuchania pomimo tego, że świadek ten był naocznym świadkiem zdarzenia, a jego zeznania stanowiły podstawę relewantnych ustaleń faktycznych w sprawie, dotyczących bezpośrednio sprawstwa oskarżonego, co doprowadziło do braku weryfikacji zeznań złożonych przez A. M., który to wówczas składał wyjaśnienia w roli podejrzanego, a jego wyjaśnienia niejako obciążały oskarżonego E. D., a po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu śledztwa Sąd winien wezwać A. M. celem złożenia przez niego zeznań w charakterze świadka pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, dopiero wtedy istniałaby

*pewność, że
twierdzenia A.
M. opierają się
na prawdzie i
wynikają z
rzeczywistej
wiedzy, a nie
chęci zyskania
jak największych
profitów w
ramach
„współpracy” z
organami
ścigania
Jednocześnie
minimalizując
swój udział w
sprawie.*

*obrazę przepisów
prawa
procesowego, a
mianowicie art. 7
k.p.k. w z w. z art.
410*

*k.p.k. poprzez
naruszenie
zasady
swobodnej oceny
dowodów i
zastosowanie
dowolnej,
jednostronnej,
sprzecznej z
zasadami
logicznego
rozumowania,
wiedzy i
doświadczenia
życiowego z
pominięciem
istotnych
dowodów
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej, a także
polegającej na
niewyczerpującej,
mylnej i*

**powierzchowej
ocenie
zgromadzonego
materiału
dowodowego w
szczegółności
poprzez przyjęcie
iż:**

- dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego są wiarygodne tylko w części oraz uznanie częściowo wyjaśnień A. M., z uwagi na to, iż oskarżony zmieniał swoje wyjaśnienia w zakresie wstawienia samochodu na lawetę, w sytuacji gdy twierdzenia oskarżonego nie były zmieniane, a rozbieżności co do szczegółów mogły być spowodowane nieprecyzyjnym wadliwym tłumaczeniem przez tłumacza języka rosyjskiego zamiast języka litewskiego,**
- dowód z zeznań D. Ž. (1) oraz A. C. należało uznać za niekwestionowane, w szczególności w zakresie faktu,**

iż żaden z pasażerów M. nie dotykał ujawnionych przez funkcjonariuszy butelek, w sytuacji gdy:

- podstawą do kwestionowania zeznań świadków - funkcjonariuszy celnych, a w szczególności D. Ż. (2) była świadomość co do procedur, których powinni przestrzegać, a których prawdopodobnie nie przestrzegali w przypadku przedmiotowego zatrzymania, tj. nie zabezpieczyli butelek przed możliwym pozostawieniem odcisków palców, dlatego też mieli interes, czy też podstawy do tego aby relacjonować wydarzenie tak jak powinno wyglądać, a nie tak jak to rzeczywiście miało miejsce,

- świadek A. C. podczas składania zeznań na rozprawie wskazał, że oskarżony był

przy
funkcjonariuszach
cały czas oraz
„podawał nam
te butelki, które
niejako
pokrywają się z
wersją
przedstawioną
przez
oskarżonego
podczas
przesłuchania
podejrzanego w
dniu 24
października
2019 r.: „chcę
dodać, że po
wyjęciu tych
butelek z
samochodu H.
ja pomagałem
je odkręcić. Nie
wiem ile butelek
celnik pozwolił
mi dotknąć. Ja
jeszcze dałem
torbę z L.
do przeniesienia
tych butelek. Ja
nie mam nic
wspólnego z tymi
butelkami.”, co z
kolei częściowo
koresponduje z
wersją
przedstawioną
przez
funkcjonariusza
D. Ż. (2) podczas
składania zeznań
w dniu 14
stycznia 2020
r.: „ten L. D.
przyniósł inną
reklamówkę, do
której my te
butelki
przełożyliśmy”,
ponadto

funkcjonariusz celny A. C. również we wstępnej fazie postępowania przygotowawczego wskazał: „Ja wziąłem tą butelkę od D. i też powąchałem, potwierdziłem że wewnątrz był alkohol. Tą butelkę mógł wachać ten pasażer, którego wskazał kierowca, on był najbliżej nas, a reszta pasażerów i kierowca byli odsunięci dalej i nie interesowali się tym co robimy ” oraz na rozprawie w dniu 6 września 2022 r. zeznał: „Po otwarciu wejścia do tej skrytki stwierdziliśmy, że w środku są jakieś butelki. Pan powiedział, że to samogonka, wódka, jakieś talde rzeczy. (...) czyli oskarżony. Poprosiliśmy by jedną wyjął i odkręcił korek.” - całokształt zacytowanych zeznań i wyjaśnień powinien wykreować obraz sytuacji, w której po ujawnieniu

butelek, zadaniu pytania co do ich zawartości, dano oskarżonemu do powąchania lub poproszono go o wyjęcie jednej z butelek i określenia co to jest - jak wynika z doświadczenia życiowego w sytuacji gdy konkretnej osobie podawany jest jakiś przedmiot do powąchania to w celu ułatwienia czynności wąchania, osoba ta odruchowo chwyci dany przedmiot, co stwarza możliwość pozostawienia odcisków palców.

• dowód z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych wykazał, iż na butelce oznaczonej jako nr 7 znajdował się ślad nr 3, zaś w butelce nr 7 znajdował się alkohol, a nie amfetamina, zatem przeprowadzony dowód mógł stanowić podstawę ustaleń co do właściciela jednej butelki, tj. butelki nr 7

(z alkoholem) a nie prowadzi do automatycznego przyjęcia, że osobą mającą styczność z pozostałymi butelkami miał oskarżony; wnioski opinii jedynie potwierdzają twierdzenia oskarżonego, że dano mu powąchać zawartość butelek, a jedną z nich mógł zwyczajnie przytrzymać; przyjęcie, iż właścicielem butelek był oskarżony miałoby rację bytu, gdyby wykazano, że na wszystkich butelkach są odciski palców oskarżonego;

• dowód z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych wykazał, iż na butelkach ujawniono odciski palców funkcjonariuszy celnych, którzy według ich twierdzeń dokonywali czynności w rękawiczkach, a wnioski opinii jednoznacznie wskazują, iż ich

**zeznania były
nieprawdziwe,
wyłącznie
kreujące obraz
rzetelnie
wykonanych
czynności -
zgodnie z
procedurami;**

- **fakt
interesowania
się
sprawdzanym
samochodem
stanowi
obciążającą
okoliczność, w
sytuacji gdy
powodem
zainteresowania
oskarżonego
były fotele, które
umieścił w
transportowanym
samochodzie;**

- **fakt, iż
jedyną osobą
obciążającą
oskarżonego był
kierowca busa,
który w każdym
możliwym
przypadku
wskazywał na
oskarżonego, tj.
tylko kierowca
stwierdził, że
to oskarżony
znał miał numer
do właściciela
samochodu, w
sytuacji gdy
oskarżony
twierdził
zupełnie inaczej -
oskarżony
wskazał, że
numer do**

właściciela samochodu ma kierowca busa, następnie zadzwonił pod podany numer ze swojego telefonu; należy zauważyć, że potwierdzeniem wersji oskarżonego są czynności związane z ustaleniem rzeczywistego zleceniodawcy przewozu H. przejawiające się w ustaleniu danych abonamenta oraz jego przesłuchaniu, podczas którego wskazał, że nie zna E. D., zaś zna A. M..

- zaniechanie ponownego przesłuchania przed Sądem I instancji właściciela numeru - P. P., na który dzwoniono w dniu zatrzymania; zeznania ww. mogły stanowić decydujące źródło ustaleń faktycznych, mimo to Sąd nie nadał im odpowiedniego znaczenia, a zeznania te

*przemawiały na
korzyść
oskarżonego,
gdyż podczas
przesłuchania P.
P. wskazał, że nie
zna E. D., zaś zna
A. M..*

*• Sąd nie nadał
odpowiedniego
znaczenia temu,
iż osobą
faktycznie
władającą
kluczykami od
samochodu
znajdującego się
na lawecie był
kierowca busa, a
nie oskarżony;*

*z powyższego
wynika, iż ocena
Sądu co do
materiału
dowodowego
polegała na
dopasowaniu
niekorzystnych
dowodów do
sprawstwa
oskarżonego, co
nawet nie
wypełnia cech
charakterystycznych
dla procesu
poszlakowego,
bowiem dowody
zebrane w
sprawie nie
współlistnieją z
innymi
dowodami, które
łączyłby ścisły
związek logiczny.*

*błąd w
ustaleniach
faktycznych*

**przyjętych za
podstawę
wydania
zaskarżonego
wyroku i mający
wpływ na jego
treść, a
wyrażający się
w przyjęciu, iż
ujawnione w
toku
postępowania
karnego dowody
i ustalone na
ich podstawie
okoliczności
pozwalają na
przyjęcie, iż to
właśnie
oskarżony
miałby być
zleceniodawcą
przewozu
samochodu
marki H., w
sytuacji gdy
dowody będące
podstawą
poczynionych
ustaleń nie dają
ku temu
podstaw;**

**obrazę przepisów
postępowania
mogących mieć
wpływ na wynik
postępowania, a
mianowicie art 5
§ 2 k.p.k. poprzez
rozpatrywanie
sprawy przy
wstępnym
założeniu, iż
oskarżony był
głównym
zleceniodawcą
przestępczego
procederu, przy
czym Sąd**

	<p>powinien powziąć wątpliwości oraz rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego, które dotyczyły właściciela samochodu, ustalenia świadomości, zamiaru i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, podczas gdy nie ma bezpośredniego dowodu wskazującego na świadomość oskarżonego w zakresie przedmiotu przewozu, zatem Sąd wydał wyrok skazujący nie zważając na to, że wina nie została udowodniona, a Sąd nie powziął w tym zakresie wątpliwości, mimo że powinien je mieć.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Z uwagi na specyfikę sprawy i finalne rozstrzygnięcie zasadne jest całościowe</p>			

**odniesienie się do
postawionych w
apelacji
zarzutów.**

**Jednocześnie
niektóre
podniesione
zarzuty z uwagi
na prawomocne
uniewinnienie
oskarżonego
stały się
bezprzedmiotowe.**

**Przede
wszystkim
stwierdzić
należy, że w
niniejszej
sprawie nie ma
bezpośrednich
dowodów na
to, że E. D.
świadomie
przewoził jako
kurier z Litwy
do Polski znaczne
ilości środków
psychotropowych
w postaci płynnej
amfetaminy.
Istnieją jedynie
poszlaki mogące
wskazywać na
udział
oskarżonego w
przemycie. Nie
tworzą one
jednakże
zamkniętego
łańcucha
logicznie
wykluczającego
wersję
wynikającą z
wyjaśnień
oskarżonego.
Okoliczności
ujawnienia
przemytu i**

**dostarczenia
pojazdu z ukrytą
amfetaminą -
wbrew
twierdzeniom
Sądu pierwszej
instancji -
bynajmniej nie
wskazują
jednoznacznie na
zawinienie
oskarżonego.**

**Dowodem na
sprawstwo
oskarżonego
żadną miarą nie
może być opinia
z zakresu badań
daktyloskopijnych,
z której wynika,
że na jednej
z ukrytych w
samochodzie
butelek
znajdowały się
odciski palców
oskarżonego.**

**Twierdzeń z
postępowania
przygotowawczego
funkcjonariuszy
celno -
skarbowych D. Ż.
(2) i A. C., że
E. D. nie dotykał
w ich obecności
ujawnionych w
(...) butelek, nie
sposób uznać
za wiarygodne.
Funkcjonariusze
ci składając
zeznania
najwyraźniej
chcieli wykazać,
że wykonywali
czynności
służbowe zgodnie
z procedurami.**

Świadczy o tym fakt, że w śledztwie utrzymywali, że wyjmując ze skrytki butelki mieli nałożone gumowe rękawiczki. Tymczasem w wyniku przeprowadzenia badań daktyloskopijnych okazało się, że na zabezpieczonych butelkach znajdowały się odciski palców pozostawione przez D. Ż. (2) i A. C..

Już na etapie postępowania przygotowawczego A. C. zeznał, że mógł dać oskarżonemu do powąchania jedną butelkę, podkreślając jednocześnie, iż nie przekazywał mu butelki do rąk. Rację ma obrońca podnosząc, że w świetle doświadczenia życiowego w sytuacji gdy konkretnej osobie podawany jest przedmiot do powąchania, to w celu ułatwienia czynności wąchania osoba ta odruchowo

chwytą dany przedmiot, co z kolei stwarza możliwość pozostawienia odcisków palców.

Ponadto ze stanowczych zeznań złożonych na rozprawie przez A. C. wynika, że oskarżony wyjmował ze skrytki butelki z bimbrem oraz płynną amfetaminą i podawał je funkcjonariuszom celno – skarbowym, którzy, jak wynika z opinii daktyloskopijnej, nie mieli nałożonych rękawiczek. Po odczytaniu zaś odmiennych jego zeznań ze śledztwa A. C. stwierdził kategorycznie, że „na pewno mogła taka sytuacja się zdarzyć, że dotknął jednej czy dwóch butelek”. Znamienne jest, że zeznania A. C. korelują z wyjaśnieniami oskarżonego. E. D. twierdził, że brał te butelki i pomagał je

**odkręcać, żeby
na podstawie
zapachu ustalić,
co się w nich
znajduje**

**Podkreślić
należy, że
zeznania A. C. z
rozprawy jawią
się jako
wiarygodne. Nie
miał on przecież
żadnego
interesu, aby
zeznawać
tendencyjnie na
korzyść
oskarżonego i
zarazem
przyznawać się
do
nieprawidłowego
przeprowadzenia
czynności
służbowej. Z
kolei w
kontekście
zeznań A. C.
oraz wniosków z
opinii
daktyloskopijnej
zupełnie
niewiarygodnie
brzmia depozycje
drugiego celnika
– D. Ż. (2),
iż oskarżony w
ich obecności nie
dotknął żadnej
butelki. Nie
sposób oprzeć
się wrażeniu,
że ten świadek
składając
zeznania nie
chciał powiedzieć
niczego, co
wskazywałoby,
że podczas**

**kontroli nie były
przestrzegane
przez niego
określone
procedury.**

**Bezspeczne
jest, że oskarżony
znał osobę
będącą
najprawdopodobniej
właścicielem
auta, w którym
ukryto butelki
z narkotykami.
Na podstawie
tego faktu, nawet
w powiązaniu z
innymi
okolicznościami,
nie można
jednakże
wywodzić, że
oskarżony
współdziałał w
przewożeniu
amfetaminy.**

**Nie sposób nie
dostrzec, że
pomiędzy
wyjaśnieniami E.
D. a zeznaniami
kierowcy busa
A. M. istnieje
istotna
rozbieżność co
do tego, czy
oskarżony
przyjechał na
parking w K.
wraz z innym
mężczyzną
samochodem
marki (...),
który później był
przewożony na
lawecie.
Oskarżony
zarówno w**

śledztwie, jak i na rozprawie utrzymywał, że nie przyjechał wtenczas na parking wraz z kierowcą H. (...). Twierdził, że tym samochodem przyjechało dwóch mężczyzn. Tymczasem A. M. zeznał, że oskarżony przyjechał na parking z drugim mężczyzną samochodem, który później był przewożony na ławecie. Zeznania A. M. są jednakże sprzeczne z zeznaniami A. C., który, jak już wcześniej podniesiono, nie miał żadnego interesu w tym, aby zeznawać na korzyść oskarżonego. A. C. zeznał bowiem, że podczas kontroli kierowca busa powiedział, że wskazany przez niego pasażer (oskarżony) zna osobę, która zleciła transport (...), bo widział, jak oni się witali. Skoro więc E. D. witał się z kierowcą H. na parkingu, z którego

odjeżdżał bus w stronę Polski, to oczywiste jest, że oskarżony nie przyjechał w to miejsce samochodem, który został załadowany na lawetę.

W gruncie rzeczy co do tej okoliczności zeznania A. M. są wewnętrznie sprzeczne.

Wynika z nich bowiem jednoznacznie, że oskarżony na parkingu włożył do samochodu (...)fotele od (...). Jeżeli oskarżony przyjechałby na parking w K. samochodem (...), to oczywistym jest, że nie wkładałby do niego foteli w obecności kierowca busa A. M.. W takim bowiem przypadku fotele musiałyby być zapakowane do H. wcześniej, jeszcze przed przyjazdem na parking. Jeżeli dopiero na parkingu ładował fotele do H. (...), to nad wyraz oczywiste jest, że musiał je wcześniej

przywieźć na parking fotele zupełnie innym autem.

Nie może zatem ulegać najmniejszej wątpliwości, że oskarżony na parking w K. przed wyjazdem w kierunku Polski nie przyjechał samochodem (...), w którym to aucie ujawniono butelki z ciekłą amfetaminą. Tym samym za całkowicie błędne należy uznać poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenie, że E. D. „dostarczył pojazd z ukrytą amfetaminą”, które to ustalenie było jedną z podstaw przypisania oskarżonemu popełnienia zarzuconego mu czynu. Zastępują w pełni na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, że przywiózł go na ten parking kolega o imieniu H., który pomógł mu jednocześnie przywieźć dwa

**fotele od
samochodu (...).**

**Faktem jest, że
wyjaśnienia
oskarżonego z
rozprawy różnią
się od jego
depozycji ze
śledztwa. Z
protokołu jego
przesłuchania w
postępowaniu
przygotowawczym
wynika, że
wyjaśnił on, iż
samochód, w
którym ukryto
narkotyki, został
załadowany na
lawetę przez
dwóch mężczyzn,
którzy
przyjechali tym
samochodem. Na
rozprawie zaś E.
D. stwierdził, że
po zapakowaniu
fotele do tego
pojazdu wjechał
nim na lawetę.
Ta jednakże
rozbieżność
pomiędzy jego
depozycjami
żadną miarą
nie wskazuje, że
oskarżony będąc
przesłuchiwany
nie był szczery.
Zauważyć
należy, że na
rozprawie był on
przesłuchiwany
niemalże trzy
lata po jego
zatrzymaniu w
niniejszej
sprawie,
aczkolwiek z**

drugiej strony okoliczność, że wjeżdżał autem na lawetę mogła mu utknąć w pamięci. Nie sposób też odmówić racji autorowi apelacji, że rozbieżności pomiędzy jego wyjaśnieniami mogły być wynikiem tego, że w przesłuchaniu oskarżonego w śledztwie uczestniczył tłumacz języka rosyjskiego a nie litewskiego, który to język jest dla oskarżonego językiem ojczystym. Nie zostało ustalone, czy oskarżony zna język rosyjski w takim stopniu jak swój ojczysty litewski. Nie można też pominąć tego, co również zostało dostrzeżone przez obrońcę, że w protokole przesłuchania E. D. w charakterze podejrzanego wskazane jest, że w czynności tej uczestniczył tłumacz języka rosyjskiego, jednakże nie wiadomo z jakich powodów

**protokół ten nie
został podpisany
przez tłumacza,
a także nie
wskazano, że
zapis protokołu
jest
tłumaczeniem z
języka obcego.**

**Gdyby założyć,
że oskarżony
pilotował
przewóz
ukrytych w H.
(...) narkotyków,
to w swoich
wyjaśnieniach,
broniąc się przed
prokuratorskim
zarzutem, za
każdym razem
podawałby tę
samą
wymyśloną przez
siebie wersję
zdarzenia i
jednocześnie
zaprzeczałby
okolicznościom
rzucającym na
niego cień
podejrzenia, a
taką
okolicznością
jest wjechanie
przez niego
samochodem z
ukrytymi
narkotykami na
lawetę.**

**Sąd pierwszej
instancji
skazując
oskarżonego
zupełnie
zbagatelizował
fakt, że kluczyki
od auta z**

**narkotykami
oraz dowód
rejestracyjny
tego pojazdu
znajdowały się
w posiadaniu
kierowcy busa.
Okoliczność ta
jednoznacznie
wynika z
protokołu
przeszukania A.
M.. Logiczne jest,
że gdyby
oskarżony
„opiekował” się
tym autem, to
przedmioty te
znajdowałyby się
w jego
posiadaniu.
Jeżeli to E. D.
miał za zadanie
dostarczyć
komuś w
Niemczech auto z
ukrytymi
narkotykami, to
z pewnością nie
przekazywałby
dowodu
rejestracyjnego
osobie, która nie
miała z tym
samochodem
niczego
wspólnego
oprócz tego, że
przewoziła go na
lawecie.**

**Nie ma żadnych
racjonalnych
powodów, żeby
nie dać wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego, że
nie posiadał
numeru telefonu
osoby, która**

**zleciła
przewiezienie
auta z
narkotykami.
Zebrane w
sprawie dowody
jednoznacznie
bowiem
wskazują, że
numer telefonu
osoby, która
zleciła przewóz,
posiadał
kierowca busa A.
M.. W śledztwie
ustalono
bowiem, że w
dniu 21
października
2019 roku (w
przeddzień
zatrzymania
oskarżonego i
kierowcy busa),
na numer
telefonu A. M.
została przesłana
wiadomość
tekstowa
dotycząca
samochodu
marki (...), czyli
tego, w którym
były ukryte
narkotyki. Mało
tego, w tej
wiadomości
najwyraźniej
została
wskazana
miejscowość w
Niemczech, do
której samochód
miał być
przetransportowany
oraz cena za
przewiezienie
auta. W wyniku
podjętych
czynności**

śledczych
okazało się, że
telefon, z którego
został wysłany
ten sms był
użytkowany
przez obywatela
(...) P. P..
Wprowadzie
osoba ta
przesłuchana w
charakterze
świadka wyparła
się, że miała
cokolwiek do
czynienia z
samochodem, w
którym
znaleziono
narkotyki, ale
znamiennie są jej
twierdzenia, że
zna A. M., zaś
zupełnie nie zna
E. D..

W świetle
powyższego nie
polegają na
prawdzie
twierdzenia A.
M., że nie
wiedział, gdzie
ma dostarczyć
przewożony na
lawecie
samochód. Tym
samym
nieprawdą jest,
że oskarżony
miał mu później
powiedzieć, gdzie
ma jechać z tym
autem.

Nieprawdziwe są
też depozycje A.
M., że na parking
w K. oskarżony
przyjechał wraz
z jeszcze jedną

osobą
samochodem, w
którym, jak się
później okazało,
były ukryte
narkotyki. Nie
mogło bowiem
być tak, że
oskarżony
przyjechał na
parking
samochodem (...)
i na parkingu
załadował do
tego samochodu
dwa fotele od
innego auta.
Musiał przecież
w jakiś sposób
przywieźć te
fotele. Ponadto z
zeznań jednego z
celników
wynika, że A.
M. powiedział w
czasie kontroli,
że widział, jak
oskarżony witał
się z osobą, która
przyjechała
ręczonym
samochodem.
Okoliczność ta
zaś
jednoznacznie
wyklucza, że
E. D. również
przyjechał tym
autem.

To wszystko z
kolei powoduje,
że wyjaśnienia
A. M. nie mogą
być podstawą
jakichkolwiek
ustaleń w
niniejszej
sprawie.
Podkreślić

należy, że miał on ewidentnie interes w tym, aby obciążyć oskarżonego, który wraz z nim został zatrzymany jako podejrzany o przemyt narkotyków. Mając postawiony zarzut związany z przewożeniem substancji psychotropowych, najwyraźniej chciał on, bez względu na to, czy przed zatrzymaniem wiedział o ukrytych w aucie narkotykach, zrzucić z siebie całkowicie odpowiedzialność. Najprostszym zaś sposobem zrzucenia z siebie odpowiedzialności było obciążenie osoby, o której wiedział, że również została zatrzymana pod tym samym zarzutem.

Tym samym nie można przyjąć, że to oskarżony zapłacił za przewóz auta 280 Euro. Zauważyć jednocześnie należy, że w protokole

przesłuchania A. M. została w taki sposób wpisana o tym wzmianka, że można mieć wątpliwości, czy rzeczywiście chodziło o zapłacenie za transport samochodu.

Nie ma zatem żadnych wiarygodnych dowodów, że E. D. miał coś wspólnego z ukrytymi w aucie narkotykami. To, że tym samochodem wjechał na lawetę oraz że znał osobę, która przyprowadziła ten samochód na parking, to dalece za mało, aby można było nie mieć wątpliwości co do jego zawinienia.

Podnieść też należy, że opisane przez celników, a zwłaszcza A. C., zachowanie oskarżonego w czasie kontroli, w ogóle nie wskazywało, że mógł on mieć coś wspólnego z ukrytymi w aucie narkotykami. E. D. w gruncie

<p><i>rzeczy pomagał wówczas funkcjonariuszom celno – skarbowym. Pomagał im wyjmować butelki ze skrytki, sprawdzał wachając, co się znajduje w butelkach, dał swoją torbę, aby celnicy mieli w czym nieść znalezione butelki. Tak się raczej nie zachowuje osoba, która jako kurier świadomie przewozi narkotyki.</i></p>		
<p>Wniosek</p>		
<p><i>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</i></p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Analiza zebranych w sprawie dowodów nie pozwala na przypisanie oskarżonemu przestępstwa związanego z przewożeniem substancji psychotropowych. Stąd też należało uwzględnić wnioszek obrońcy o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>	

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono wyrok co do istoty poprzez uwolnienie oskarżonego od winy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Przyczyny takiego rozstrzeżenia zostały podane we wcześniejszej rubryce. Brak jest dowodów na to, że oskarżony miał jakkolwiek	

<p>związek z ujawnionymi przez celników narkotykami.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			

4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Uniewinnienie oskarżonego uzasadniało obciążenie kosztami procesu w całości za I i II instancję Skarbu		

	<i>Państwa zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k.</i>	
7. PODPIS		